

pascal engman

KRYSÍ KRÁL

THRILLER

KRYSÍ
KRÁL

© 2020 Pascal Engman

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Kloučková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1109-3 (pdf)

PASCAL ENGMAN

KRYSÍ KRÁL

VENDETA

Věnováno Linnee

Člověk si přeje být milován. Nesplní-li se mu to, chce být obdivován, a nesplní-li se mu ani to, chce být obáván, v dalším případě nenáviděn a proklínán. Člověk touží zanechat v lidech nějaký pocit, duše se bojí prázdnoty, chce kontakt za každou cenu.

Z románu *Doktor Glas* Hjalmara Söderberga (v překladu Otakara Franczyka, pozn. překladatele)

Plakát s nápisem Láska – Sesterství – Hudba byl nasáklý krví.

Vanessa ztěžka dýchala, cítila, jak se jí do těla vyplavuje adrenalin. Pach střelného prachu ji pátil v nose. Zatáté pěsti si přitiskla ke spánkům, sevřela čelisti a zdusila výkřik. Pod plakátem ležela policistka. Tělo zkroucené, průstřel v hlavě. Krev, která neskončila na plakátu, vytékala otvorem v lebce na trávník. Okolo ležela v půlkruhu těla dalších čtyř žen. Některé se nepatrně pohybovaly, jiné křičely bolestí. Volaly své matky, Boha, své děti.

U východu se tísnily ženy ve snaze uniknout z areálu, kde festival probíhal.

Sirény policejních vozů a sanitek se blížily, kvílely, jako by i je zachvátila panika.

Vanessa ucítila vedle sebe pohyb. Nicolas ji zatahal za paži. Překvapeně na něho pohlédla. Zamžourala. Jeho rty se pohybovaly, ale Vanessa neslyšela, co říká.

Najednou se vyřítil k jedné z dívek a vrhl se vedle ní. Byla malá a hubená.

Vlasy obarvené na zeleno.

Vanessa vykročila směrem k nim, ale nemohla se udržet na nohou, zavrávala. Málem upadla. Našla rovnováhu a blížila se k Nicolassovi a dívce. Oběma rukama svíral její hlavu. Její vlasy mu protékaly mezi prsty. Křičel a tiskl její čelo k svému.

Až teď Vanessa dívku poznala. Přelétla očima po jejím těle. V břiše měla velikou díru. Nicolas pustil dívčinu hlavu a přitiskl ruce na ránu, aby zastavil krev řinoucí se z těla.

„Žije?“ vykřikla Vanessa.

Prolog

V plotě obklopujícím åkersbergskou věznicí se zachytil igelitový sáček. Pětadvacetiletá Emelie Rydénová otočila klíčkem v zapalování svého zeleného vozu značky Kia a motor utichl. Předklonila se a opřela si hlavu čelem o volant.

Před dvěma roky porodila jejich dceru Novu. Dnes přijela, aby se s Karimem, o kterém věřila, že je její životní láskou, rozešla.

Měla strach. Narovнала se, zvedla horní ret a prohlížela si svou tvář ve zpětném zrcátku. Spodní část jednoho z předních zubů měla zažloutlou. Před čtyřmi roky Karim Emelii při hádce strčil tak, že upadla na radiátor. Ztratila vědomí. Když se probírala, byl pryč. Domů se vrátil po osmačtyřiceti hodinách, páchl hospodou a potom a se zarudlýma očima ji prosil o odpuštění.

Emelie otevřela dveře a pravou nohou stoupla do kaluže, která se utvořila v prohlubni v asfaltu. Věděla, že to musí ukončit. Kvůli Nově. Její dcera si nezaslouží vyrůst s tím, že má otce ve vězení. I když mají Karima za tři měsíce propustit, Emelie ví, že za mřížemi skončí znovu. Dříve nebo později. Spíš dříve.

Dlouhými kroky došla ke vchodu pro návštěvy, zazvonila a byla vpuštěna.

Za poslední tři roky tady až na pár výjimek byla každý týden. Novu počali v jedné z návštěvních místností. Někteří vězeňští strážníci projevovali soucit, jiní spíš pohrdání.

Celé ty roky dělala, co mohla, aby udržela hlavu vzhůru a procházela chodbami vzpřímeně. Strážného na recepci už

znala. Byl nemluvný a bledý. I když už se několikrát setkali, nedal nijak najevo, že ji poznává.

„Jdu navštívit Karima Laimaniho,“ řekla Emelie.

Strážný přikývl.

„Můžu si půjčit tužku?“

Strážný jí s očima upřenýma na monitor podal propisovačku. Emelie rozložila obrázek od Novy a do horního pravého rohu napsala datum.

Následující procedura byla stejná jako pokaždé: její bundu, kabelku, mobil a klíče zamkli do skříňky. Pak ji zavedli k bezpečnostnímu rámu a prohledali.

Emelie rozpažila a nechala se prošacovat.

„Pojďte za mnou,“ řekl strážný mechanicky a protáhl svou kartu čtečkou.

Prošli chodbou, odbočili doprava. Strážný napřed, Emelie se složeným dceřiným obrázkem v ruce za ním. Zastavili před bílými dveřmi s kulatým okénkem. Emelie nahlédla dovnitř. Karim seděl s rukama na stole. Kapuci šedé mikiny měl nataženou přes hlavu. Dveře se otevřely a Emelie vstoupila do malé místnosti. Zhluboka se nadechla. Ruce i nohy se jí trásly. Než za ní dveře opět zaklaply, v duchu si opakovala, co má říct.

Karim vstal. Slova, která si připravila, byla naráz tatam. Přitáhl ji k sobě, chytil ji za prsa.

„Karime, přestaň...“

Předstíral, že neslyšel, přitiskl se rozkrokem k jejímu klínu a vnutil jí do úst svůj jazyk. Odstrčila ho od sebe.

„Co je s tebou?“ zeptal se.

Karim na ni několik vteřin vrhal zlé pohledy, pak se otočil a posadil se na židli. Emelie položila před něho na stůl Novin obrázek. Přelétl ho lhostejným pohledem.

„Přibrala jsi. Snad nejsi zase v tom?“

Emelie si upravila neposlušný pramínek vlasů. Otevřela ústa, ale krk měla úplně sevřený. Když ze sebe konečně dokázala něco vypravit, nebyla už jeho dívka, ale nepřítel. Karimův svět

byl černobílý. To, co se chystá říct, už nebude moct vzít zpátky. Odkášala si a snažila se, aby její hlas zůstal pevný.

„Chci se rozejít.“

Karim pozvedl obočí a nehty si prohrábl vousy, až se ozval škrabavý zvuk.

„Nech toho.“

„Nejde to,“ odpověděla. Hlas se jí zlomil. Znovu si odkášala. „Už dál nemůžu.“

Karimovy oči ztvrdly. Židle zaskřípala o podlahu, když pomalu vstal. Blížil se k ní a pohyboval přitom zatatými čelistmi.

„Ty myslíš, že o tom můžeš rozhodnout?“

Už byl skoro u ní. Emelie ztuhla.

„Prosím...,“ zašeptala a po tvářích jí tekly slzy. Zavřela oči. Polkla. „Nemůžeš mě prostě nechat jít? Budeš moct vídat Novu, až tě pustí.“

„Ty s někým šukáš?“

„Ne.“

Karimova tvář se zastavila deset centimetrů od její. Odfrkl.

„Ale jasně že jo, vždycky jsi byla dokonalá lhářka. Takže běháš po městě a roztahuješ nohy? Ty jedna hloupá. Zatracená. Děvko.“

Emelie se otočila a natáhla se po klice. Karim byl rychlejší a chytil ji.

„Neutečeš. Jestli se dozvím, že ses tahala s jinýma, zabiju tě.“

Strážný rozrazil dveře. Karim ji pustil a ukázal dlaně. Emelie si promnula zápěstí.

V následující vteřině naplnil místnost Karimův hlas.

„Zabiju tě. Jen počkej. Budeš toho litovat,“ zavřeštěl.

Strážný se postavil mezi ně.

„Uklidni se.“

Karim nepřestával Emelii sledovat, a zatímco couvala ke dveřím, usmíval se.

ČÁST I

Jsmo také lidé. Jenom chceme být milováni pro to, jací jsme. Naše beznaděj nepřišla sama od sebe. Jsem rád, že se takhle nikdy necítíš, ale doufám, že v sobě dokážeš najít soucit. Diskriminujete nás, ponižujete. Všude. Místo toho byste se měli ptát, proč se tak cítíme. Často existuje příběh, který nás sem dovedl. Kdybyste naše příběhy slyšeli, možná byste měli víc pochopení pro naši situaci, která je přes to všechno nedobrovolná.

Anonymní muž

I.

Na stromech v parku Moniky Zetterlundové visela drobná světýlka. Kriminální inspektorka Vanessa Franková na sobě měla tmavomodrý plášť a pod ním tmavé kostýmové kalhoty a čerstvě vyžehlenou bílou košili.

Jazykem přešla po žvýkačce. Poprvé v životě si dala novoroční předsevzetí: skoncovat se žvýkacím tabákem. Odkládala to celou zimu. Teď byla polovina dubna. Sníh odtál. Před osmačtyřiceti hodinami si vzala poslední porci a abstinence už ji svírala po celém těle.

V Hassanově obchůdku s mobilními telefony, kde se dá ve skutečnosti koupit ledacos, se ještě svítilo.

Zvonek na dveřích zacinkal, a když Hassan uviděl Vanesu, usmál se.

„Strážnice Franková,“ pozdravil ji lámanou švédštinou a zdvořile se poklonil. „Doufám, že si nejdeš pro žvýkací tabák.“

„Nech toho, je mi třiačtyřicet. Dej mi jednu plechovku.“

„Přede dvěma dny jsi přesně tady stála a zakazovala mi, abych ti tabák prodával.“

„Buď mi teď jednu plechovku prodáš, nebo ti ji ukradnu.“

Hassan popoběhl, aby ledničku se žvýkacím tabákem chránil vlastním tělem.

„E-cigarety, míň nebezpečné, zaměstnají tě,“ řekl a ukázal k vitríně. „Myslím to vážně, Vanesso. Musel jsem ti to slíbit. A chci to dodržet.“

Vanessa vzdychla a upravila si límeček košile. Cenila si lidí, kteří drží slovo.

„Fajn. Tak já si ten šmejď vezmu. Ale, Hassane, dej si bacha, ať nepoškrábeš podlahu.“

Vrhl tázavý pohled nejprve na ni a pak na svoje boty.

„Cože?“

„Jo. Tou morální osinou, co ti čouhá ze zadku.“

Na rohu Ódinovy ulice se Vanessa zastavila, zapálila si e-cigaretu, nasála a zamyšleně pozorovala bílý proužek kouře stoupající tmným jarním večerem. Kráčela směrem ke Sveině ulici. Zahrádky restaurací byly otevřené. Lidé s dekami přes ramena popíjeli pivo sklonění nad rozviklanými dřevěnými stolký.

Vanessin život právě procházel zásadní změnou. V prosinci se Nataše, dívka ze Sýrie, která u Vanessy bydlela, ozval její otec. Ve válce nezahynul, byl invalidní, ale naživu. Na Štědrý den Vanessa Nataše zamávala před domem a ve vánici sledovala, jak se zadní světla taxiú vzdalují Surbrunnskou ulicí. Když taxikář přibrzdil, Vanessa na vteřinu zadoufala, že Nataša vyskočí z auta, vytáhne kufr, doběhne k ní zpátky a řekne, že to celé bylo jen nedorozumění. Uplynuly čtyři měsíce, a osamělost jí každý den trýznila stejně jako rány zrezivělým řetězem do holých žeber.

Po Sveině ulici ve svých vozech sem a tam projížděli milovníci amerických veteránů a vřískali spolu s písničkami Eddieho Meduzy a Bruceho Springsteena. Oblaka benzinových výparů. Látkové vlajky. V projíždějícím chevroletu tiskl nějaký muž své bledé pŕlky na zadní okýnko. Vanessa chtěla odbočit doprava a cestou domů projít Vanadisíným parkem – ale na chodníku se tyčilo lešení. Nesnášela procházení pod lešením, vždycky se jí zdálo, že se každou chvíli zhroutí. Místo toho přešla Ódinovu a kráčela podél autobusové zastávky.

Když míjela bar Storstad, spatřila známou tvář – divadelního režiséra Svanteho Lidéna. Byli dvanáct let manželé. Pak se ukázalo, že její muž čeká dítě s jednou mladou herečkou. Vanessa

ani nemrkla a šla dál. Ušla sotva několik metrů, když za sebou zaslechla své jméno.

„Můžeš snad aspoň pozdravit, ne?“

„Nazdar.“

Otočila se na podpatku. Svante ji rychlými kroky dostihl a položil jí ruku na rameno.

„Nechceš se na chvíli posadit?“

Vrhl na ni prosebný pohled. Druhá možnost byla jít domů, usadit se na pohovce a sledovat Planetu zvířat.

„Tak jo.“

Svante jí podržel dveře a zeptal se, co si dá k pití. Vanessa požádala o gin s tonikem a posadila se k oknu. Zahleděla se do prostoru mezi barem a stoly, kde spolu debatovali opilí návštěvníci.

My lidi nejsme nic víc než savci v barevném oblečení, pomyslela si. Za sto let budou všichni, kdo tady dnes jsou, mrtví. Jen bílé kosti, zbytky šatů a *odpočívej v pokoji*. Nikdo nebude tušit, že jsme spolu tyto hodiny sdíleli. Z té myšlenky na ni padl stesk.

„Vypadáš báječně,“ řekl Svante a položil nápoj mezi ně na stůl.

Vanessa k němu pozvedla skleničku.

„Ty vypadáš, jako bys umřel v roce dva tisíce tři.“

„Na zdraví,“ odpověděl Svante bezstarostně. „Jak ses měla?“

Vanessa se napila. Když už je jednou tady, může být klidně i příjemná. Na památku starých časů. Přece jenom byla ráda, že Svanteho vidí.

Ty roky, které spolu strávili, jim bylo dobře. Že neodolá žádné, která se mihne kolem, na to si časem zvykla. Zranilo ji však, že s ní odmítl mít dítě. Když Vanessa nějakou dobu před rozvodem otěhotněla, přemluvil ji k potratu. A teď už bylo pozdě.

„Změnila jsem práci.“

„Tys odešla od policie?“

Vanessa zavrtěla hlavou.

„Jiné oddělení. Už nejsem u Novy. Teď jsem na oddělení vražd.“

Vložila si do úst kostku ledu a rozkousala ji.

„Oddělení vražd?“

Z reproduktorů zněl *Piano Man* a Vanessa se naklonila, aby Billyho Joela přehlušila.

„Jezdím po Švédsku a pomáhám kolegům s vyšetřováním vražd.“

„Takže obchodní cestující s vraždami. To by byl dobrý název filmu. A práce máš teď asi dost, jestli se dá věřit novinám.“

O hodinu a tři giny s tonikem později se Vanessa cítila opilá. Nechtěla jít domů. Svante byl z mnoha úhlů pohledu trouba, ale měla ho ráda. Zatím se jediným slovem nedotkli Johanny Ekové, herečky, s níž Svante teď žije. A už vůbec nepadla zmínka o jejich dítěti. Vanessa měla strach, že tím jejich setkání pokazí, ale nakonec už to nevydržela.

Uprostřed otázky zvedla ruku dlaní ke Svantemu.

„Co ta tvoje maličká? Myslím tu roční, ne tu, kvůli který jsi mě opustil.“

Svante otevřel ústa a chystal se odpovědět, ale Vanessa ho předběhla. „Jak jste ji vlastně pojmenovali? Yasuragi Lidénová?“

„Yasuragi? Jako to wellness? Proč bychom ji...“

„Devět měsíců před tím, než se narodila, jsem u tebe v kapse našla účet z jejich hotelu. Vy celebrity dáváte dětem jména podle míst, kde jste je počali, nebo ne?“

Svante se podrbal na bradě.

„Uznávám, že jsem se tehdy nezachoval úplně hezky,“ řekl. „Mrzí mě to.“

Několik vteřin se dívali jeden druhému do očí. Nakonec Vanessa mávla rukou.

„To nemusí.“

Pozorovala jeho hnědé oči, pokračovala vzhůru k rozčuchané ofině. Ve vlasech měl víc šedých vlasů, než když ho naposledy viděla, šediny už vlastně převažovaly.

Vanessa sklouzla pohledem k jeho velkým rukám s okoušanými nehty.

Postrádala jeho humor. Jeho klid. Jak se kouše do spodního rtu, když ráno v novinách čte něco, s čím nesouhlasí. Jak se jí dotýkal. Rozhodně. Majetnický. Jeho špatně skrývanou žárlivost, když postřehl, že se jí líbí jiný muž.

„Jsi s ní šťastný?“

Položil si bradu do dlaně.

„Je to jiné. Svým způsobem jednodušší.“

„Musíš být tak odporně upřímný?“

Nějaký muž zavadil o Vanessu loktem. Přitáhla si židli blíž k Svantemu.

„Víš, co mě žere ze všeho nejvíc?“ zeptala se.

„Ne, co?“

„Že jsi ze mě udělal kliše.“

Svante pozvedl obočí. Vanessa chytila jeho ruku a zavedla ji pod svůj rozepnutý plášť, na prsa. Před půlrokem si je nechala upravit.

„Pitomé, otřepané kliše o stárnoucí, podváděné ženě.“

Zasmál se a ruku odtáhl. Vanesse neuniklo, že s tím nijak nespěchal. Proč by si přála, aby ji Svante chtěl? Proč má na ni takový vliv? Zvládla to. Už ho nepotřebovala. Rozhodl se tak, jak se rozhodl.

Chtěla se pomstít Johanně? Bylo to tak jednoduché?

„Řekni to.“

„Co mám říct, Vanesso?“

Naklonila se k němu a ucítila vůni parfému Fahrenheit.

„Že mě pořád chceš.“

2.

Jasmina Kovačová si sundala kulaté brýle a redakce deníku Kvällspresen se rázem proměnila ve zmet rozmazaných skvrn. Zašátrala v batohu zavěšeném na opěradle židle. Našla pouzdro, vytáhla z něho modrý hadřík a navyklými pohyby očistila skla.

Nasadila si brýle zpátky na nos. Židle, lidé a monitory získali znovu jasné obrysy.

Jasminu často napadalo, že kdyby měla smůlu a narodila se před vynalezením brýlí, určitě by se nedožila osmadvaceti let. Vlci by ji sežrali daleko dřív.

Zasmála se představě sebe sama v kožené bederní roušce a kolega Max Lewenhaupt, sedící u vedlejšího stolu, k ní otočil hlavu.

„Co tě tak pobavilo?“ zeptal se otráveně a zašilhal k jejímu monitoru.

„Ale nic,“ odpověděla a cítila, jak rudne.

Max otevřel ústa, aby něco namítl, ale přerušil ho hlas za jeho zády.

„Mládeži, dáte si kafe?“

Zpoza svého monitoru vykukoval Hans Hoffman, starší reportér, který v redakci občas po večerech a o víkendech zaskakoval. Max zvedl oči v sloup a jeho rty neslyšně artikulovaly slovo pitomec. Jasmině bylo Hoffmana líto.

„Já ráda,“ řekla a vstala.

Prošli společně mezi řadami stolů a kolem prosklené kanceláře šéfredaktorky. Kávovar pomalu vychrchlával světle hnědou tekutinu.

„Jste ze Smålandu, že jo?“

Jasmina přikývla.

„Z Växjö.“

„A Kovačová. To je chorvatské jméno?“

„Bosenské.“

Jasmina se chystala vrátit k počítači, aby dopsala poslední večerní článek – o tom, jak se kocour z Ånge vrátil po dvou letech nečekaně domů. Ale Hoffman jí naznačil, aby zůstala.

„Musíte přicházet s vlastními nápady, jestli se chcete v novinách udržet. Jinak vás spolknou takoví jako tamten,“ řekl Hoffman a kývl směrem k Maxi Lewenhauptovi.

„Já vím. Mám něco o Williamu Bergstrandovi. O tom poslanci.“

„Výborně. Ambice, moje milá. Ty musíte projevit. Jste šikovná, četl jsem vaše články. Ten o nevyřešených vraždách žen byl skvělý, ale musíte mít širší záběr. Jít po politicích.“

Jasmina pohlédla k pultu, za nímž s nohama na stole seděl šéf zpravodajství Bengt Svensson přezdívaný „Koblih“. Notebook měl položený na břicho. Jasmina sebrala odvalu. Vrátila se ke svému počítači a proklikala se ke svým poznámkám. Před několika dny si od parlamentní správy vyžádala účtenky sociálnědemokratického politika Williama Bergstranda. Nedávno byl v Paříži a mezi účty byly mimo jiné dva za útratu v restauraci, každý za pět tisíc korun, další za ubytování v luxusním hotelu a nákupy. Vše zapláceno z parlamentních peněz. Ještě trapnější bylo, že Bergstrand, kterému ve straně předpovídali zárnou budoucnost, napsal, že s ním v Paříži byla kolegyně Annie Källmanová. Z jejího instagramového účtu se však dalo snadno vyčíst, že tou dobou pobývala v Sundsvallu.

„Kam zas jdeš?“ zeptal se Max.

„Jen si jdu pro něco k tiskárně.“

„Proč mluvíš tak tiše, nerozumím ti,“ řekl Max a přiložil si dlaň k uchu, aby ji lépe slyšel. „Co jsi tiskla?“

„Na něčem dělám.“ Zaváhala, posadila se zpátky na své místo a naklonila se k Maxovi. Byl šikovní. Rychle mu vylíčila, co zjistila z Bergstrandových účtů. „Ale nemůžu ho zastihnout. Vyhýbá se mi. Chceš mi s tím pomoci?“

Max pomalu přikývl a Jasmině neuniklo, že se snaží skrýt, jak velký to na něho udělalo dojem. Potěšilo ji to.

Zatímco tiskárna hučela, Jasmina si prohlížela významné titulní stránky jejich večerníku rozvěšené po stěnách. Konec války 1945, Drama na Norrmalmském náměstí 1973, Výbuch na západoněmecké ambasádě 1975, Tragédie trajektu Estonia 1994, Útok na Dvojčata 2001.

Jasmina se postavila za Kobliha, který nespouštěl oči z počítače.

„Ano?“ řekl a podrbal se v uchu.

„Chtěla jsem se zeptat, jestli byste... Máte pár minut? Pracuju na jedné věci.“

Koblih vrhl zhnusený pohled na svůj prst a otřel si jej o stehno. Na džínech ulpěla žlutá skvrna.

„Jessico, já nevím, co...“

„Jasmina.“

Nejistě se pousmál.

„Jasmino,“ přikývl a vzdychl. „Nevím, jak to funguje v Norrköpingu nebo odkud jste...“

„Växjö. Pocházím z Växjö.“

Koblih si vyčistil i druhé ucho.

„To je fuk,“ řekl. „Jediný text, který od vás chci, jsou tři odstavce o tom pitomém kocourovi, co se vrátil do... Kde to sakra bylo, v Haparandě?“

„V Ånge.“

„Jo. Máte to hotové?“

„V podstatě ano, ale...“

„Žádné ale,“ zaúpěl Koblih rozčileně. „Vraťte se na své místo a dělejte to, co máte. Tak to tady u nás funguje. Už od založení našich novin v roce devatenáct set čtyřicet čtyři se to osvědčuje jako fungující model. Určitě jste přišla na něco moc zajímavého, jenže já na to nemám čas.“

O hodinu později vyšla Jasmina Kovačová z redakce, nastoupila do autobusu číslo jedna a posadila se až úplně dozadu. Další cestující nastoupili až na náměstí Fridhemsplan. Kolem rychle projela sanitka. Byl chladný páteční večer, Kungsholmen halilo žlutavé světlo pouličních lamp. Před bary postávaly hloučky promrzlých lidí. Bezdomovci hledali útočiště v chodbách domů nebo alespoň pod střešními převisy. Spali pohromadě, tiskli se vzájemně k sobě jako vyhladovělá, promrzlá zvířata.

Stockholm byl Jasminin sen. Novinářkou chtěla být už od malička, chtěla dělat totéž co její otec, než do Jugoslávie přišla válka.

Před několika měsíci se jako reportérka regionálních novin Smålandsposten zabývala několika případy nevyřešených vražd žen. U některých z nich se jí podařilo dokázat, že si nad nimi vyšetřovatelé moc dlouho hlavy nelámali. Článek měl veliký úspěch, chytila se ho Švédská tisková kancelář a dva večerníky. Dvě hodiny po jeho zveřejnění jí zavolala šéfredaktorka večerníku Kvällspresen a nabídla jí praktikantské místo.

Zatím se však Jasmině moc nedařilo.

„Zítřka je taky den,“ zamumlala si pro sebe.

3.

Už v chodbě ze sebe vzájemně strhali oblečení. Svante přitlačil Vanessu ke stěně, rozmyslel si to, dostrkal ji před sebou k pohovce, ohnul ji přes opěradlo a vnikl do ní zezadu. Divoce. Tvrdě. Zoufale. Tak, jak si to přála, jak to měla vždycky ráda.

Potom Vanessa přinesla láhev červeného. Podala mu víno a vývrtku a sama si zapálila elektronickou cigaretu.

Skrz bílý kouř se zahleděla ke stropu.

„Tak dobře mi to nikdo neudělal už od...,“ zamumlala, než si uvědomila, co říká, a odmlčela se.

„Od kdy?“

„Chtěla jsem říct už od mého vášnivého vztahu s jedním učitelem na gymnáziu, ale napadlo mě, že by se tě to třeba dotklo.“

„Spala jsi se svým učitelem?“

„O Jacobovi jsem ti nikdy nevyprávěla? Bylo mu osmdvaacet, byl u nás na praxi jako učitel matiky. Mně bylo sedmnáct a měla jsem všeho plné zuby. Chodívali jsme...“

„To asi stačí, ne?“

Svante jí podal láhev.

„Co to vlastně je s těmi okny?“ zeptal se.

Byla zakrytá bílou fólií.

„Dělají novou fasádu.“

„Není ani poznat, jestli je venku světlo nebo tma.“

„Ne. Je to vážně k zbláznění.“

Přála si, aby řekl něco upřímného. Že život bez ní je horší. Místo toho začal vyprávět příhodu z divadelní zkoušky, kterou

už slyšela. Poslouchala ho na půl ucha a hladila ho po vnitřní straně stehna. Je zvláštní, jak dokáže čas ovlivnit pocity, pomyslela si. Čím výš její ruka postupovala, tím těžší bylo pro Svanteho pokračovat ve vyprávění. Ztěžka dýchal. Sedla si mu obkročmo na klín. Zavřel oči, ústa měl pootevřená. Vanessa měla pocit, že myslí na Johannu, a dala mu facku. Svante sebou trhl a překvapeně otevřel oči. Na vteřinu měla pocit, že jí ránu vrátí, ale zasmál se a znovu oči zavřel. Tiskla se k němu čím dál silněji, cítila jeho penis hluboko v sobě a pomalu se na něm pohupovala.

Když dosáhla orgasmu, zaryla mu nehty do hrudi a Svante její ruce odstrčil.

Bylo půl třetí, když zamumlal, že bude muset domů. Sbíral svoje svršky. Vanessa ho zahalená do deky následovala.

„Jak vysvětlíš ty škrábance?“

Podíval se na hrudník pod černou košilí, kterou si právě zapínal, a pokrčil rameny.

„Zlobíš se?“ zeptala se.

„Ne.“

Vanessa sevřela rty, aby nevyslovila otázku, jestli by nemohl zůstat. Políbili se, pak ho jemně odstrčila.

„Uvidíme se,“ řekl Svante.

„Asi jo,“ odpověděla a zavřela za ním dveře.

4.

V redakci panovala ospalá sobotní nálada. Jasmina Kovačová byla právě na cestě do jídelny, aby si snědla koupený piroh, když na ni Koblih zavolal. Předpokládala, že se mu nelíbil článek o kocourovi, a připravila se na kritiku.

„Potřebuju delší text. Do pondělních novin.“

„Jistě,“ přikývla Jasmina a jen stěží maskovala překvapení.
„Co by to mělo být?“

„Článek.“

Jasmina měla vlastně pracovat jen do dnešního večera. Snažili se vyhledat poslance Williama Bergstranda, který se rozhovoru s nimi stále vyhýbal. Max s Jasminou se domluvili, že to zkusí zase v polovině příštího týdne, až budou oba opět v práci. Chtěla zajet domů do Växjö a navštívit mámu. Už měla koupenou jízdenku. Ale na tom nezáleželo. Vlastní článek, to může být příležitost, kterou nesmí promeškat.

„Jistě. O co se jedná?“

„Shrnutí posledních událostí okolo MeToo. Hoffman má jiné plány, a když jsem se ho ptal, jestli to chce napsat, navrhl vás. Nejsem si popravdě řečeno úplně jistý, že jste na to připravená, tak doufám, že mě nezklamete.“

Jasmina se s úsměvem vrátila ke svému stolu. Hoffman se blížil s rozevřenými novinami před sebou.

Doběhla k němu a objala ho.

„Děkuju,“ zašeptala.

„Za co? Jsem už moc starý, abych trávil psaním celé noci,“ řekl. „Ale jestli to chcete stihnout, pusťte se do toho radši hned. Jedte domů. Jestli vás tu uvidí, ještě vám dají další práci.“

Jasmina si uvědomila, že Hoffman má pravdu. Ten článek mohl být její vstupenkou k větším úkolům. Ale musí mít na práci klid. Posbírala si věci, zastrčila notebook do batohu a rychle se rozloučila s ostatními v redakci.

Máma bude zklamaná. Jasmina pro ni byla vším. Přečetla každou čárku, kterou dcera napsala, vystříhovala si články a ukládala je do krabice pod postelí.

„Ahoj mami.“

„Ty už jsi tady? Myslela jsem, že dorazíš až večer.“

„Musím zůstat ve Stockholmu. Chtějí, abych napsala delší článek. Musí to být do zítřka hotové.“

I když se to Jasmina snažila skrývat, maminka stejně pochopila, že se jí ve Stockholmu nedaří tak, jak si představovala.

„To je skvělé!“ zvolala nadšeně. „Samozřejmě zůstaň a napiš to.“

„Určitě? Stýská se mi. Víš, že bych moc ráda přijela, vid’?“

„I mně se stýská, holčičko moje, ale zastavíš se za mnou prostě příště, až budeš mít volno.“

Jasmina vystoupila z autobusu na Stureho náměstí.

Vždycky se jí lépe psalo, když byla obklopená lidmi. O samotě se těžko soustředila. A temný jednopokojový byt na Valhallské ulici, který si pronajala, ji vůbec nelákal. Přešla ulici a vstoupila do hotelu Scandic Anglais. Hotelová hala byla poloprázdná. Skvělé, pomyslela si a objednala si minerálku a kávu. Požádala o heslo k wifi, usadila se na jednu z pohovek u okna a vytáhla notebook.

Než se pustila do práce, celým tělem jí projela vlna hrdosti. Seděla v hotelovém baru a psala text pro největší švédský večerník. Žila svůj sen.

Když Jasmina znovu zvedla oči od monitoru, hotelová hala byla plná. Minerálku dopila, káva jí vystydla. K baru přes tu spoustu lidí skoro neviděla. U aparatury stál dýdžej.

Oči jí pálily a celé tělo měla ztuhlé. Napřímila se a rozhodla se, že si dá přestávku. Všimla si, že ji pozoruje nějaký muž. Uhnula očima před jeho pohledem a zaklapla počítač. Měla za to, že si její chování špatně vyložil, protože se k ní začal mezi lidmi prodírat.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se.

Vypadal na pětatřicet. Na sobě měl černou košili. Byl pohledný, i když trochu drsným způsobem. Jasmina ukázala na notebook.

„Pracuju, takže dneska pít nebudu,“ řekla a usmála se. „Ale díky.“

Posadil se vedle ní.

„Ale no tak. Jeden drink. Je sobota.“

Stejně potřebovala přestávku. Každá věta jejího článku musela být dokonalá, a jestli má udržet koncentraci, musí se na chvíli zaměřit na něco jiného.

„Kafe?“ navrhla. „Musím pak jít domů a pokračovat.“

„Jmenuju se Thomas,“ řekl a vstal. Když mu podala ruku, přiložil si ji ke rtům a políbil. Jeho vousy ji na tenké kůži na hřbetě ruky škrabaly.

O chvíli později byla káva dopitá a Thomas se k ní během hovoru čím dál víc přibližoval. Pokládal jí spoustu otázek, ale vůbec se nezdálo, že by ho její odpovědi zajímaly. Očima přejížděl po jejím těle a jeho zrak čím dál častěji ulpěl na Jasmininých prsou. Jasmině připadal nechutný. Cítila se vláčná a unavená.

Omluvila se, řekla, že si musí odskočit, a vstala.

Všechno okolo jako by se roztočilo, nohy se jí podlomily, musela se opřít o stůl. Thomas ji zachytil. Kde má batoh? A počítač?

„Díky,“ slyšela samu sebe, jak drmolí. Její hlas zněl kovově, jako by mluvila do plechovky.

Chytil ji za paži a druhou rukou okolo pasu. Jasmina cítila své povolené čelisti, těžká víčka, sotva se držela na nohou. Pokoušela se protestovat, když ji vedl davem ke dveřím, ale ze rtů jí nevyšlo jediné slovo.

Najednou byli venku. Viděla chodník pod svýma nohama, cítila jeho silnou ruku okolo ramen. Oslnily ji reflektory nějakého vozu. Jasmina zavřela oči, hlava jí padla na jeho rameno. Otevřely se dveře auta a kdosi se zasmál. Někdo ji zvedl a posadil na zadní sedadlo. Motor naskočil a auto se rozjelo. Thomasův obličej se objevil nad ní. Jasmina se pokusila něco říct, ale z úst jí nevyšlo nic než jakési zadržování. Ozval se další smích. Zkusila otočit hlavu, ale ani to nebylo možné.

Kolik jich je? Kam ji vezou? Čísi ruka jí zajela pod tričko, šátrala po břiše a chytila její prso. Jiná ruka zamířila do jejího rozkroku. Auto se rozjelo rychleji, světlo pouličních lamp zmizelo a Jasmina ztratila vědomí.

5.

Emelie Rydénová se rozhlížela po prázdném třípokojovém bytě na ulici Åkerbyvägen v Täby.

I když by to nikdy nahlas nepřiznala, bylo pěkné, když se o Novu občas na chvíli postaral někdo jiný. Vlastně měli víkend strávit s Ilanem spolu, proto požádala své rodiče, aby se o Novu postarali.

Ale Ilan musel kvůli práci odjet do Malmö.

Slíbil, že po večeri se svými šéfy, s nimiž se měl v Malmö setkat, zavolá. Teď bylo 22.32 a ještě se neozval.

Emelie zapnula televizi a přepínala kanály.

Na okamžik ji napadlo, že se Karim o jejich vztahu nějak dozvěděl, jel do Malmö a Ilanovi ublížil.

Od její poslední návštěvy ve věznici uplynuly tři týdny. Mohl dostat propustku, aniž by o tom věděla. A protože ho už za dva měsíce pustí, ani by ho v takovém případě nehlídali.

Emelie Ilana potkala před čtyřmi měsíci, když jí do salonu přišlo několik velkých beden s přípravky péče o pleť. Když kurýra požádala, aby jí je pomohl odnést dovnitř, jenom zavrtěl hlavou.

Ilan právě procházel okolo, podíval se na Emelii a na velké krabice a zeptal se, jestli potřebuje pomoc.

Vyhrnul si rukávy, odnesl bedny dovnitř a zmizel. Druhý den přišel znovu a Emelie si s velkým překvapením uvědomila, že ji to potěšilo, a pozvala ho na kávu.

O týden později se spolu poprvé vyspali.

Telefon se rozezvonil a na displeji se objevila Ilanova tvář.

„Promiň, že to tak dlouho trvalo,“ řekl místo pozdravu. „Nechtěli přestat pít.“

„Jsi opilý?“ zeptala se a usrkla čaj.

„Vůbec ne, já toho nechal včas.“

Emelie odložila hrnek na konferenční stolek, lehla si a hlavu opřela o područku.

„Mrzí mě, že to dopadlo takhle,“ řekl Ilan. „Opravdu jsem se na víkend s tebou moc těšil.“

„To je dobrý. Vynahradíme si to příští víkend.“

„Musím ti něco říct,“ řekl Ilan.

Emelie zaslechla za oknem nějaký zvuk a pohlédla tím směrem. Nejspíš jenom větvička zaškrabala ve větru o okno.

„Lhal jsem ti. Ve skutečnosti jsem sem jel proto, že mi tu nabídlí práci. Tady v Malmö.“

Cítila zčásti úlevu a zčásti smutek. Přijme práci a opustí ji. A ona mu to ani nemůže mít za zlé, vždyť se sotva stačili poznat. Jistě že nebude s sebou chtít tahat dítě, které není jeho. A i když mu o Karimovi neřekla všechno, předpokládala, že Ilan ledacos vytušil.

„Chápu.“

„Vím, že je na to brzy, ale mám tebe i Novu tolik rád. Možná je to šílené, ale... nechtěly byste se přestěhovat se mnou?“

Emelie se překvapeně zasmála.

„Myslíš to vážně?“

„Ano.“

Emelie zavřela oči.

„Jasně, že bychom chtěly.“

Viděla před sebou jeho hubené tělo. Milé tmavé oči. Přála si, aby tu byl. U ní. Až se přestěhují do Malmö, už se jí stýskat nebude. Emelie zaznamenala jakýsi pohyb za oknem a zachvěla se. Ilan mluvil dál, ale ona ho neposlouchala. Pomalu s telefonem u ucha vstala a vyhlédla do tmy.

Přistoupila blíž k oknu, opřela se čelem o chladné sklo a rozhlédla se na obě strany. Nic. Jenom temný, klidný dvůr, kde si Nova ráda hraje s dětmi sousedů.

„Co jsi říkal?“

„Že jsem moc rád,“ odpověděl Ilan. „Dneska jsem šel kolem budovy, kde nabízeli místnost k pronájmu. Hodila by se na tvůj salon. Ale nijak to nespěchá. Dostanu přidáno, takže opravdu nemusíš začít pracovat hned.“

Emelie přešla obývacím pokojem do předsíně a zkontrolovala, že vstupní dveře jsou zamčené.

„Myslela jsem, že řekneš, že ses vyspal s jinou.“

Ilan se zasmál. Hlasitě. Upřímně.

Emelie vyhlédla kukátkem ve dveřích do chodby. Nic. Uvolnila se. Kdyby měl Karim vycházku a objevil se tu, zavolala by policii. Ale nechtěla, aby Ilan vytušil, co se děje. Sice mu o Karimovi vyprávěla, ale podrobnosti vynesla. Řekla mu, že bydlí v zahraničí.

Emelie si znovu lehla na pohovku, ale nemohla se uvolnit a soustředit na to, co Ilan říká. Bydlení v přízemí nesnášela.

Když se loučili, zaslechla, jak se otevřely domovní dveře, a honem zavěsila. Nechtěla, aby se jí Ilan vyptával, kdyby se ozvalo bušení na dveře.

Emelie znovu vstala a naslouchala krokům v chodbě.

Zavřela oči, doufala, že ten, kdo vešel do domu, její dveře mine a přivolá si výtah. Právě když už se jí zdálo, že zaslechla dobře známé hučení z výtahové šachty, ozval se zvonek.

6.

Jasminu probrala k vědomí facka. Ležela na posteli v temném pokoji. V hlavě jí dunělo, zvedal se jí žaludek. Další facka. Kde je?

„Prober se.“

Vybavila si bar, Thomase. Jasmina si chytila v pase kalhoty, pokusila se je udržet. Ruce měla slabé, látka jí proklouzla mezi prsty. Kalhoty sjely dolů. Postavil se nad ni, strhl z ní kalhotky.

„Ne,“ vyjekla.

Slyšela hlasy. Mhouřila oči, snažila se pochopit, co nebo kdo je okolo ní. Ale všechno viděla rozmazaně. Napravo stála šatní skříň se zrcadlem. Tušila v něm pohyb. V místnosti bylo několik lidí.

Strhli z ní tričko, rozervali podprsenku.

„Prosím, nechte mě,“ zaúpěla.

Zmocňovala se jí panika, kopala nohama a zmítala sebou.

Pak přišla rána do břicha, která jí vyrazila dech. Chrčela a lapala po dechu.

„Když se budeš prát, budeme muset vytáhnout nůž, a to určitě nechceš,“ řekl Thomas. Jeho ruku mlhavě tušila u své tváře. „Tý tvojí pěkný tvářičky by byla škoda.“

Dech měl vlhký a nakyslý.

„Není tak nevinná, jak se dělá, podívejte,“ řekl Thomas a zatahl za piercing v její bradavce. „Určitě jsi dobrá kurvička.“

„Prosím, nechte mě jít,“ zašeptala a zavřela oči.

„Takový kurvičky jako ty tohle milujou, i když to na sobě nedají znát.“

Poplálal ji po tváři a pak si rozepnul pásek. Silné ruce Jasminu otočily na břicho a pevně ji držely. Někdo jí přitlačil obličej k matraci. Skoro nemohla dýchat. Pokoušela se vytrhnout. Matrace dusila její křik.

Thomas do ní vnikl a zasténal. Příšerně to bolelo. Připadala si malá a bezmocná. Pohyby byly čím dál prudší a bolestivější. Jasmina křičela do matrace.

„Sakra, to jsem už dávno nezažil. Má ji pořádně úzkou. Možná je mladší, než jsme si mysleli.“

„Nebo ji ještě nikdo pořádně nevošukal. Koukej, jak si to užívá.“

Další smích.

Vystřídali se, otočili ji na záda, roztáhli jí nohy, zatímco se pokoušela znovu vzdorovat.

Zahlédla v zrcadle obrysy jejich nahých těl. Odvrátila se. Přiměla se dívat jenom do stropu. Celé tělo měla úplně ochablé. Už ji nemuseli držet. Neměla kam utéct. Chvillemi upadala do bezvědomí. Pak jí jeden z nich vytrhl piercing z bradavky. Vyškřikla. Veliká ruka jí zakryla ústa.

„Drž hubu.“

Nemohla dýchat, chroptěla. V panice začala máchat rukama. Viděla lesklý, rozmazaný obličej.

„Roztáhni nohy.“

Dál sténali, vzájemně se povzbuzovali, ponižovali ji.

Až se nakonec unavili. Vstali a zmizeli. Najednou bylo ticho. Jasmina ležela bez hnutí, sáhla si rukou mezi nohy, podívala se na prsty. Krvácela.

Škvírou pode dveřmi k ní pronikaly drsné hlasy a cigareto-
vý kouř. Lehla si na bok a zašátrala rukou po brýlích. Nemohla je najít. Třásla se zimou. Položila si ruku na prso. Mezi prsty cítila lepkavou krev.

Když zaslechla kroky, schoulila se, otočila se ke zdi a zavřela oči. Už neměla sílu. Znovu už ne.

„Jdeš ven.“

Thomas se posadil na kraj postele a přinutil ji otočit se. Sklonil se nad ni.

„Jestli o tom někomu řekneš, zabijeme tě, Jasmino Kovačová.“

Chytil ji za vlasy, zvedl jí obličej, přidržel jí před očima její řidičský průkaz a přečetl její identifikační číslo.

Rozplakala se.

„Slyšíš to, ty malá děvko? Najdeme si tě a pak už s námi taková legrace nebude.“

Hodil na ni její oblečení. Jasmina si natáhla kalhoty. V rozkroku ji páliło a bolelo. Koutkem oka viděla Thomasovu neoholenou tvář. Vytáhl ji na nohy a strkal ji před sebou. Jasmina vklopýtala do obývacího pokoje. Zavrávorala, každý krok ji bolel.

„Vypadáš, že sis to fakt užila,“ pronesl jeden z nich.

Vyvedli ji na chodbu, po schodech dolů a vtlačili ji na zadní sedadlo.

Auto nastartovalo. Muži působili unaveně, skoro nemluvíli. Slunce pomalu vycházelo. Jasmina se snažila číst cedule, aby pochopila, kde je.

„Tady to bude dobrý,“ řekl jeden z nich řidiči.

Auto zajelo ke krajnici a dveře se otevřely. Někdo zatroubil.

„Pamatuj, co jsem ti řekl, Jasmino Kovačová. Najdeme si tě a zabijeme.“

Nohama se dotkla země.

„Tak už vypadni, sakra.“

Strčili do ní, málem upadla, ale nakonec se jí podařilo udržet se na nohou.

7.

Vanessa sebrala z podlahy v předsíni noviny Dagens Nyheter. Tištěné noviny byly nemoderní a škodlivé pro beztak už těžce zkoušené klima, ale Země se stejně neodvratně blíží svému zániku. A než k tomu dojde, může se Vanessa klidně bavit tím, že se bude udržovat v obraze ohledně posledních politických skandálů, brexitu a tweetů amerického prezidenta. Svět byl čím dál podivnější a ona se v něm cítila čím dál míň doma. Poprvé v dějinách lidstva umíralo víc lidí kvůli tomu, že jedí příliš, než kvůli tomu, že jedí málo. Stáří zabíjelo víc než infekční choroby. A především: víc lidí si bralo život, než kolik jich umíralo ve válce, násilnou smrtí nebo vinou terorismu. A přece byli lidé vystrašenější než kdy dřív.

Odložila noviny na kuchyňský ostrůvek, zapnula kávovar a přistihla se, že se jí zastesklo po Svantem. V pozadí běžela televize.

„Ve Frihamnenu byli nalezeni tři mrtví muži. Podle informací, které se zpravodajství TV4 podařilo získat, byli střeleni do hlavy. Všichni tři jsou policii již z minulosti známí.“

Vanessa zvýšila hlasitost.

Další vyřizování účtů mezi gangy.

Stockholm přetékal střelnými zbraněmi i mladými muži připravenými je použít, aby získali podíl na kokainovém trhu nebo aby se pomstili za prožité bezpráví. Samopal typu kalašnikov byl na stockholmských ulicích k mání za dvacet pět tisíc švédských korun. Pistole za deset tisíc. Ruční granát se dal sehnat

okolo tisícovky, pokud právě neprobíhal nějaký větší konflikt. To pak obchodníci zvýšili cenu na dva a půl tisíce.

Práva ve Frihamnenu se nejspíš týkala obchodů s narkotiky, i když kdo ví – zločinci jsou urážlivější než Donald Trump, jehož rozezlená malá očka na ni zírala z první strany novin.

Poté, co opustila jednotku dříve nazývanou Nova a po reorganizaci přejmenovanou na Vyšetřovací jednotku, pátrací sekce 5 a 6, už se alespoň nemusela zabývat neřešitelnými válkami mezi gangy, při jejichž vyšetřování nechtěli s policií mluvit svědkové ani zúčastnění. Minulý týden strávila v Kalmaru, kde se jeden domácí večírek zvrhl natolik, že jednoho z hostů našli zabitého sekerou.

Vanessa si nalila kávu a chystala se vrátit na pohovku, když se rozezvonil její pracovní mobil.

„Dobré ráno,“ pozdravil ji zčerstva šéf oddělení vražd Mikael Kask. „Jak se vede?“

„Právě snídám.“

„A co máte?“

„Kafe a elektronickou cigaretu. *Snídaně šampionů.*“

„To zní zdravě.“

Mikael pravděpodobně absolvoval nějaký kurz pro vedoucí pracovníky, ve kterém ho naučili hovořit s podřízenými kamarádkým tónem.

Na obrazovce skončil vstup týkající se trojitě vraždy a začal tatínkovský blok na téma dětských oslav.

Mikael Kask si odkašlal. Konec nezávazné konverzace.

„Vím, že máte dneska volno, ale ozvali se z obecných trestných činů. Potřebují pomoc.“

„Ta trojitá vražda ve Frihamnenu?“

„Ne, ale na tu právě nasadili všechny svoje lidi. Dnes ráno našli v Täby mrtvou mladou ženu. Nemají dost vyšetřovatelů. Můžete tam zajet? Technici jsou už na místě.“

I když by to tak být nemělo, snášela Vanessa násilí páchané na ženách hůř, než když se vzájemně postříleli členové

nějakého gangu. Možná to bylo proto, že zamlada přišla o svou dceru Adeline. Možná na ni tolik nepůsobila samotná smrt těch žen jako ztráta, kterou utrpěli jejich rodiče. Vanessa věděla, k jakému životu byli odsouzeni.

„Jistě.“

Mikael jí dal adresu. Vanessa skočila do sprchy, oblékla si kalhoty a košili. Postavila se před zrcadlo a prohlížela si svůj obličej. Pak vyťukala kód na dveřích skříně na zbraně a zasnula si do pouzdra svůj Sig Sauer.

Od té doby, co před několika roky rozprášila södertäljeskou síť, má povolení mít doma zbraň. V posledních letech dostávají policisté výhrůžek čím dál víc. Ale nejpodstatnější důvod, proč Vanessa uchovává zbraň doma, policejní vedení neznalo.

Před necelým rokem spolupracovala na vyšetřování zločinecké organizace, která si říká Legie. Během akce v jednom střezném bytě severně od Stockholmu zastřelila Vanessa společně s bývalým elitním vojákem Nicolasem Paredesem čtyři členy organizace. Legie zásobovala Stockholm velkým množstvím vysoce kvalitního kokainu a kromě toho unášela uprchlické děti a posílala je do Jižní Ameriky.

Když Nicolas s Vanessou dorazili na místo, byli policisté i svědkyně, která se v bytě skrývala, už mrtví.

Vanessa vyšla na Ódinovu ulici. Vzduch byl čerstvý a suchý. Bledé slunce se snažilo vyhoupnout nad vysoké domy. Lidé přeskakovali mezi kalužemi, aby se dostali do kaváren a veganských podniků. Okolo garáže prošel svalnatý muž s šedomodrým tetováním vyčuhujícím zpod límce bundy. Hlavu měl oholenou. Paží podpíral bělovlasou ženu. Vypadala vedle něho maličká, opírala se o něho. Jeho matka? Kráčel pomalu, opatrně, aby mu stačila. Vanessu napadlo, že před čtyřiceti lety takhle pomáhala ta žena jemu.

Když sešla do garáže, zapípal jí mobil.

Zavražděná žena se jmenovala Emelie Rydénová.

8.

Třicetiletý Nicolas Paredes čekal, až rychlovarná konvice dovaří. Potom vstal z pohovky, vzal si hrnek, nasypal do něho lžičku instantní kávy a zalil ji horkou vodou. Otevřel dveře na balkon a rukou si zastínil oči.

Na zábradlí vedlejšího balkonu seděla dívka se zelenými vlasy. Nohama pohupovala vysoko nad zemí.

„Čau Nicolasi,“ řekla vesele, aniž by otočila hlavu.

Mlčky jí podal hrnek.

„Dáš si hašíš?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Kolik ti je, Celine?“

„Dvanáct.“

„Panebože.“

„A míchaný vajíčka?“ pokračovala bezstarostně.

Nicolas na ni unaveně pohlédl a konstatoval, že má nad okem novou modřinu. Nejspíš práce jejího otce. Nebo nějakého spolužáka. Nicolas by si měl s jejím otcem promluvit nebo aspoň zavolat na sociálku, ale nesmí se zaplést do ničeho, čím by k sobě přitáhl pozornost úřadů.

„Vaříš někdy i něco jiného než míchaná vajíčka?“

„Můžu vajíčka jen uvařit, jestli je tak máš radši.“

„Udělej, co chceš, jen takhle prosím tě neseď. Jsem z toho nervózní. Když si dám míchaná vajíčka, slíbíš mi, že už takhle kouřit nebudeš?“

Celine přikývla, seskočila ze zábradlí a zmizela v bytě. Nicolas ze svého bytu zaslechl, jak se otevřel otvor na poštu a cosi dopadlo na parketovou podlahu. Došel do předsíně a zvedl hnědou obálku. Jeho jméno a adresa napsané dětským písmem. Nicolas se s dopisem v ruce vrátil na balkon a ve stejné chvíli přišla i Celine s pánví. Vzal si lžičku z hrnku s kávou a ochutnal. Celine ho napjatě sledovala. Vajíčka byla jako obvykle přesolená.

„Je to dobré.“

Nicolas hltavě jedl, ještě dnes nesnídal.

„Díky,“ řekl, otřel si ústa a podal jí pánev nazpátek.

Celine ji odložila na své straně na podlahu. Vyklonila se s rukama opřenýma o zábradlí a zatvářila se nešťastně.

„Vím, že ani jeden z nás před sebou nemá moc dobrý den. Chceš slyšet horoskop?“

Nečekala na odpověď, zvedla z podlahy noviny a začala nahlas předčítat. Nicolas roztrhl obálku.

Uprostřed listu papíru stála stručná zpráva.

Potřebuju s tebou mluvit.

Ivan

„Tohle bude vážně blbej den,“ řekl Nicolas a zmuchlal papír do kuličky.

„Vždyť jsem to říkala.“

9.

Tříposchodové bytové domy od sebe dělily trávníky a hřiště. Vanessa pozdravila uniformovaného policistu, legitimovala se a nadzvedla pásku.

Dveře bytu byly otevřené.

„Haló?“

Čekala, až pro ni někdo přijde, a zatím si prohlížela zámeček. Žádné známky vloupání. Na druhou stranu to byl přízemní byt, takže člověk nemusel být žádný velký akrobat, aby se dostal dovnitř otevřeným oknem. Z bytu vyhlédla technička v bílém jednorázovém obleku.

Vanessa si navlékla ochranné oblečení, návleky na boty a rukavice, které jí žena podala, a šlapala jenom tam, kam jí ukázala. Další technik klečel v obývacím pokoji a filmoval tělo.

Emelie Rydénová ležela na parketách na zádech v kaluži krve. Horní polovinu těla a krk měla plné bodných ran. Oči zíraly do prázdna, doširoka otevřená ústa jí dodávala překvapený výraz. Vanessa tělo obloukem obešla a vrátila se k techničce, která ji zavedla dovnitř. Za rouškou Vanessa viděla tmavé oči a snědou pleť.

„Kolik toho víme?“

Žena palcem naznačila, aby se přemístily do kuchyně. U dřezu si stáhla kapuci. Síťka pod ní držela na místě husté a zřejmě dost dlouhé vlasy.

Vypadala na třicet a Vanessa odhadovala, že je indického původu.